

отварятъ извъредно, и ги затварятъ, знаятъ безсрамливъ: трѣба да отбѣгваме тия недостатѣци.

Прости-тѣ хора глѣдатъ на самъ на тамъ, безъ да ся задржатъ. Мѣдрость-та и добронравіе-то не допущатъ това.

Колко голѣмъ скърбъ и да имаме, трѣба да ся не показваме безсрамни; защото-то съ това ся правимъ недостойни за християнство-то.

Правило-то кое-то трѣба да вардимъ заради очитѣ, е да ги дрѣжимъ доводно отворени, колко-то да распознаваме иѣща та, да не ги втрещваме само къмъ едного, да не мигаеме чевръсто и да ся не укрѣтаме на самъ на тамъ. Единъ християнинъ трѣба много да внимава въ поглѣди-тѣ си, защото-то, безсрамливия-тѣ поглѣдъ показва сърдце безсрамливо.

Много здонравно е да глѣдаме на рамена-та си, да ся затваряме едно-то око, да ся обрѣщаме очитѣ на сѣка страна. Противно е на християнство-то, на благонравіе-то, на добро-то отхравваніе, да глѣдаме лоши иѣща.

Да ся кривимъ, да подражаваме кривоглѣди-тѣ хора, да ся отваряме клепки-тѣ съ прѣсти, за да засмиваме други-тѣ, е погрѣшка коя-то трѣба да отбѣгваме. Противно е на правала-та на благонравіе-то, да ся отваряме очитѣ самоволно, и да ги втрещваме върху почтенни хора.

VIII.

ЗА НОСЪ-ТЪ.

Една несносна вечистота е да ся туряме прѣсти-тѣ въ носъ-тѣ и да го пицаеме често. Отъ това ся раждатъ мръсотии, отъ кои-то страдаме. Дѣца-та много падатъ въ тая по-